

Karkoli storiš, sebi storiš.

Živel je svoje dni puščavnik, ki je hodil od hiše do hiše, da bi si izprosil hrane. Nekej grofinji je bil užé prenadležen. Da bi se nadležnega puščavnika za ves čas svojega življenja iznebila, dala mu je dva hlebčka kruha, pomešana s strupom. Puščavnik vzame hlebčka, zahvali se ter otide.

A istega dne malo pozneje se dogodi, da oba grofična sina izgubita na lovu pravi pot ter dospeta do votline, v katerej je prebival puščavnik. Mlada grofa sta bila žejna in lačna, da se Bogu usmili. Prosila sta tedaj puščavnika, da bi jima dal vsaj malo kruha.

Puščavnik jima takój pomolí oba hlebčka, ki ju je bil prejel od njíju matere. Grofa pojésta kruh in — umreta.

Ko grofinja to izvé, pade od velike žalosti na tla in omedlí. Bila je to za njo strašna kazen božja.

A puščavnik jej reče: „zapomni si, karkoli storiš, sebi storiš!“

Naša obleka.

Otroci! kadar se igrate, večkrat si obleko umažete in raztrgate, a ne da bi šli k materi in jo prosili, da vam obleko zašije, nego raztrgani skačete okoli hiše in še celó po vási ter si mislite: „kdo neki ravno mene gleda? kaj se ljudje brigajo za mene in moje raztrgane hlače!“ A kadar imate kaj lepega na sebi, bodi si le kako ruto za vratom ali snažno srajco, potlej se, kaj ne, vse drugače obnašate. Potlej si mislite, da vas vsak človek gleda in se vaše lepote čudi. Po vaših mislih bi moral, to se zná, vsak človek svoje delo pustiti, ter za vami hoditi in se vam čuditi.

Vidite, ljubi moji, ravno tako je tudi z vašimi napákami in lepimi čednostmi. Kadar niste na pravem potu, nego na potu nápačnem, takój si mislite, da tega nihče ne vé, da vas nihče ne vidi, nihče ne gleda ter nihče ne mara za vas. A kadar ste na potu lepih čednosti, potlej mislite, da ina vsak kamen oči, da vas vsak človek in tudi vsako najmanjše dete gleda in občuduje.

Imejte, ljubi otroci, Boga vedno pred očmi, ter se ne bojte nikogar, naj vas tudi ves svet gleda, a ravno tako naj vas niti najmanje ne skrbi, ako vaših lepih čednosti neče nihče da vidi. Nekdo je vendar, ki vas vidi, in ta „nekdo“ vam bodi v tolažbo!

Drag. Juriša.

Koliko stoji žrebé.

(Basen.)

Na zelenem pašniku se je pasla kobila. Veselo je skakalo okoli nje mlado žrebé. Krvoloki volk to vidéč pristopi in vpraša kobilo, bi li mu ne hotela prodati žrebeta in na koliko je cení?

„Zakaj ne bi?“ odgovori kobila, „rada ti prodam žrebé, a cena mu stoji zapisana spodaj na kopitu moje desne noge. Ako znaš čitati, poglédi spodaj na moje kopito, in čitaj!“

„Učen sem, kakor malokdo,“ odgovori volk in da ne bi znal čitati!“

Kobila privzdigne nógo. Volk stopi bližej, da bi čital, kar je na kobilinem kopitu zapisanega. Ali v tem trenutku ga udari kobila s kopitom tako nemilo v glavo, da se mu vse zasveti pred očmi ter kakor mrtev pade na tla.